

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 1127/20
13.11.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Невенке Калуђеровић, председника већа, Зорице Смирчић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА1 до АА3, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, против туженог ЈП "Електропривреда Србије", са седиштем у Београду, огранак РБ "АА1" у __, ради исплате разлике зараде, одлучујући о жалби тужилаца, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 485/19 од 29.1.2020.године, у седници већа одржаној дана 13.11.2020.године, донео је

ПРЕСУДА

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 485/19 од 29.1.2020.године у ставу првом, другом и трећем изреке у делу у ком су одбијени тужбени захтеви тужилаца за исплату накнаде штете због мање исплаћене зараде у новчаним износима по месецима, са припадајућом затезном каматом и уплату доприноса по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања на утужене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за период од јануара 2013.године до децембра 2013.године и у том делу **СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужилаца.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 485/19 од 29.1.2020.године у осталом делу става првог изреке, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиљи АА1 на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од маја 2012.године до децембра 2012.године и за период од јануара 2014.године до јануара 2015.године исплати и то:

- износ од 2.550,79 динара са затезном каматом од 15.6.2012.године до исплате,
- износ од 2.550,79 динара са затезном каматом од 16.7.2012.године до исплате,

-износ од 2.647,56 динара са затезном каматом од 14.8.2012.године до исплате,
-износ од 338,93 динара са затезном каматом од 11.9.2012.године до исплате,
-износ од 2.072,34 динара са затезном каматом од 13.11.2012.године до исплате,
-износ од 2.307,31 динара са затезном каматом од 12.12.2012.године до исплате,
-износ од 656,95 динара са затезном каматом од 15.1.2013.године до исплате,
-износ од 12.733,00 динара са затезном каматом од 13.2.2014.године до исплате,
-износ од 6.565,30 динара са затезном каматом од 13.3.2014.године до исплате,
-износ од 4.021,45 динара са затезном каматом од 15.4.2014.године до исплате,
-износ од 9.864,55 динара са затезном каматом од 16.5.2014.године до исплате,
-износ од 3.082,53 динара са затезном каматом од 15.7.2014.године до исплате,
-износ од 11.324,81 динара са затезном каматом од 14.8.2014.године до исплате,
-износ од 10.111,16 динара са затезном каматом од 11.9.2014.године до исплате,
-износ од 10.857,71 динара са затезном каматом од 14.10.2014.године до исплате,
-износ од 11.414,19 динара са затезном каматом од 13.11.2014.године до исплате,
-износ од 8.054,19 динара са затезном каматом од 9.12.2014.године до исплате,
-износ од 4.424,24 динара са затезном каматом од 13.1.2015.године до исплате,
-износ од 7.466,09 динара са затезном каматом од 13.2.2015.године до исплате,
и на досуђене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати за тужиљу припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 485/19 од 29.1.2020.године у осталом делу става другог изреке, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу АА2 на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од маја 2012.године до децембра 2012.године и за период од јануара 2014.године до јануара 2015.године исплати и то:

-износ од 2.681,91 динара са затезном каматом од 15.6.2012.године до исплате,
-износ од 2.681,91 динара са затезном каматом од 16.7.2012.године до исплате,
-износ од 2.783,54 динара са затезном каматом од 14.8.2012.године до исплате,
-износ од 949,96 динара са затезном каматом од 11.9.2012.године до исплате,
-износ од 2.571,67 динара са затезном каматом од 14.10.2012.године до исплате,
-износ од 1.756,21 динара са затезном каматом од 13.11.2012.године до исплате,
-износ од 931,08 динара са затезном каматом од 12.12.2012.године до исплате,
-износ од 761,98 динара са затезном каматом од 15.1.2013.године до исплате,
-износ од 13.359,21 динара са затезном каматом од 13.2.2014.године до исплате,
-износ од 6.857,80 динара са затезном каматом од 13.3.2014.године до исплате,
-износ од 9.601,97 динара са затезном каматом од 15.4.2014.године до исплате,
-износ од 10.304,07 динара са затезном каматом од 16.5.2014.године до исплате,
-износ од 10.304,53 динара са затезном каматом од 12.6.2014.године до исплате,
-износ од 10.572,28 динара са затезном каматом од 15.7.2014.године до исплате,
-износ од 11.829,24 динара са затезном каматом од 14.8.2014.године до исплате,
-износ од 2.806,95 динара са затезном каматом од 11.9.2014.године до исплате,
-износ од 11.430,30 динара са затезном каматом од 14.10.2014.године до исплате,
-износ од 12.888,08 динара са затезном каматом од 13.11.2014.године до исплате,
-износ од 10.391,92 динара са затезном каматом од 9.12.2014.године до исплате,
-износ од 11.546,39 динара са затезном каматом од 13.1.2015.године до исплате,

-износ од 8.837,79 динара са затезном каматом од 13.2.2015.године до исплате,
и на досуђене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати за тужиоца припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 485/19 од 29.1.2020.године у осталом делу става трећег изреке, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужили АА3 на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од маја 2012.године до децембра 2012.године и за период од јануара 2014.године до јануара 2015.године исплати и то:

-износ од 3.588,24 динара са затезном каматом од 15.6.2012.године до исплате,
-износ од 3.588,24 динара са затезном каматом од 16.7.2012.године до исплате,
-износ од 2.506,47 динара са затезном каматом од 14.8.2012.године до исплате,
-износ од 3.898,07 динара са затезном каматом од 11.9.2012.године до исплате,
-износ од 17.926,04 динара са затезном каматом од 13.2.2014.године до исплате,
-износ од 9.202,14 динара са затезном каматом од 13.3.2014.године до исплате,
-износ од 12.884,27 динара са затезном каматом од 15.4.2014.године до исплате,
-износ од 13.826,55 динара са затезном каматом од 16.5.2014.године до исплате,
-износ од 3.204,37 динара са затезном каматом од 12.6.2014.године до исплате,
-износ од 8.494,80 динара са затезном каматом од 15.7.2014.године до исплате,
-износ од 15.941,72 динара са затезном каматом од 14.8.2014.године до исплате,
-износ од 14.233,45 динара са затезном каматом од 11.9.2014.године до исплате,
-износ од 4.682,70 динара са затезном каматом од 14.10.2014.године до исплате,
-износ од 16.067,86 динара са затезном каматом од 13.11.2014.године до исплате,
-износ од 11.291,29 динара са затезном каматом од 9.12.2014.године до исплате,
-износ од 14.188,20 динара са затезном каматом од 13.1.2015.године до исплате,
-износ од 11.854,06 динара са затезном каматом од 13.2.2015.године до исплате,

и на досуђене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати за тужилу припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 485/19 од 29.1.2020.године, па **СЕ ОДБИЈА**, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 2.280,00 динара, **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени да тужиоцима АА1 до АА3 накнади трошкове парничног поступка у износу од 189.580,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, а изнад досуђеног износа **ОДБИЈА СЕ** захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка пред првостепеним судом.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцима АА1 до АА3 накнади трошкова жалбеног поступка у износу од 99.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 485/19 од 29.1.2020.године, ставовима првим, другим и трећим изреке одбијени су тужбени захтеви тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да им на име накнаде штете због мање исплаћене зараде за период од маја 2012.године до јануара 2015.године исплати новчане износе по месецима, са законском затезном каматом и датумима каматног почетка као у њеном садржају, као и да на наведене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати за тужиоце доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања, као неоснован; ставом четвртим изреке обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 2.280,00 динара.

Против наведене пресуде тужиоци су благовремено изјавили жалбу, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога и истичући захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Тужени је дао одговор на жалбу истичући захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужилаца делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиоци су до 31.12.2013.године били у радном односу код Привредног друштва “АА” д.о.о., када је ово привредно друштво статусном променом припојено Привредном друштву РБ “АА1” д.о.о. Лазаревац. Овде тужени је правни следбеник друштва стицаоца РБ “АА1” д.о.о. Лазаревац. Одредбом члана 11 Уговора о припајању одређено је да је друштво стицалац, као послодавац следбеник дужно да за запослене друштва преносиоца примењује општи акт друштва преносиоца – послодавца претходника најмање годину дана од дана извршене статусне промене – промене послодавца у складу са чланом 150 Закона о раду. У периоду од јануара 2014. године до фебруара 2015. године послодавац следбеник је на основу Споразума закљученим са синдикатом утврђивао посебну цену радног сата за огранак “АА” у нижој вредности од вредности цене рада одређене за остале запослене. Код послодавца следбеника закључен је нов Колективни уговор у фебруару 2015. године. Утужени износи представљају разлику између зараде исплаћене тужиоцима и зараде обрачунате по цени радног часа одређеној за остале запослене код послодавца следбеника, чију је висину првостепени суд утврдио на основу резултата вештачења обављеног од стране вештака економско-финансијске струке, на чију рачунску тачност тужени није имао примедби.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, као неоснован, одбио постављени тужбени захтев тужилаца. Према датим разлозима, одлучујући о делу тужбеног захтева за накнаду штете због мање исплаћене зараде услед обрачуна зарада према вредности радног сата која је мања од вредности радног сата код оснивача, а за период у коме је “АА” пословала као самостално предузеће до 31.12.2013.године, првостепени суд је, с позивом на правила из члана 33 став 3 КУ “АА” од 27.7.2012.године, закључио да је послодавац био овлашћен да због промењених околности уговори вредност радног часа у нижем износу од вредности радног часа код оснивача, што је у конкретном случају остварено кроз закључивање споразума о утврђивању вредности радног часа у складу са протоколима, па су тужиоци у том периоду добијали зараду по цени радног сата у складу са тим актима. У складу са правилима из члана 11 Уговора о припајању, послодавац следбеник је још годину дана у периоду од 1.1.2014.године до 1.2.2015.године примењивао опште акте “АА” и сагласно правилима из члана 33 Колективног уговора код послодавца претходника са синдикатом закључивао споразуме којима је утврђивао вредност радног сата за запослене из ове организационе целине, па тужиоци неосновано потражују разлику зараде за период од јануара 2014.године до јануара 2015.године. Према разлозима ожалбене пресуде надаље, коефицијенти радних места у огранку “АА” били су већи од коефицијената истих радних места у другим огранцима туженог, због чега је донета Одлука о измени и допуни Одлуке о организацији и систематизацији послова РБ “АА1” д.о.о. Лазаревац – огранак “АА” од 16.1.2015.године и Одлука о измени Одлуке о коефицијентима послова у ПД РБ “АА1” од 30.1.2015.године, због чега послодавац следбеник за јануар 2015.године није утврђивао јединствену цену радног сата за запослене у огранку “АА” и остале запослене, већ је на основу Одлуке директора туженог од 9.2.2015.године утврђена вредност радног часа за огранак “АА” за тај месец. По оцени суда, зарада за јануар 2015.године обрачуната је и исплаћена у складу са одредбама Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору и Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава.

Доносећи ожалбену пресуду у потврђујућем делу, првостепени суд је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Према правилима из члана 104 став 1 и 2 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05 ... 75/14), запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом или уговором о раду. Запосленом се гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварује код послодавца.

Према правилима из члана 104 став 3 истог закона, под радом исте вредности подразумева се рад за који се захтева исти степен стручне спреме, иста радна способност, одговорност и физички и интелектуални рад. Новелама ове норме објављеним у “Службеном гласнику” РС бр.75/14 одређено је да се под радом једнаке вредности подразумева рад за који се захтева исти степен стручне спреме, односно образовања, знање и способности, у коме је остварен једнак радни допринос уз једнаку одговорност.

У случају статусне промене, односно промене послодавца у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца (члан 147 ЗОР). Послодавац следбеник, према правилима из члана 150 истог закона дужан је да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока истекне време на које је закључен колективни уговор код послодавца претходника или код послодавца следбеника буде закључен нов колективни уговор.

Колективним уговором код Привредног друштва “АА” д.о.о. Вреоци заведеним под бројем 11733 дана 27.2.2012.године, који је био на правној снази у време припајања овог привредног друштва оснивачу РБ “АА1” д.о.о. одређено је да се основна зарада запосленог утврђује на основу коефицијента посла, вредности радног сата и месечног фонда остварених сати (члан 32). Према правилима из члана 33 истог акта, вредност радног часа за текућу годину утврђује се за сваки месец у висини вредности радног сата за најједноставнији рад који се примењује код оснивача ПД РБ “АА1” д.о.о. Лазаревац, а евентуално већу вредност уговорне стране могу споразумно накнадно утврдити (став 1). Вредност радног часа за наредну годину уговорне стране ће споразумно утврдити најкасније до 15. јануара наредне године, односно са даном доношења Плана пословања послодавца за ту годину, с тим да све до закључења споразума, примењује се вредност радног часа који је утврђен за месец децембар календарске године која јој претходи, увећан за сваки наредни месец у висини процента раста трошкова живота објављеним од стране надлежног органа за послове статистике (став 2). Ако се у току календарске године битно промене околности на основу којих је утврђена вредност радног часа за најједноставнији рад, уговорне стране ће га споразумно променити.

Поштујући наведену норму, према правном схватању овог суда, вредност радног часа морала је бити утврђивана запосленима у висини вредности радног часа за најједноставнији рад који се примењује код оснивача ПД РБ “АА1” д.о.о. само у 2012.години као години у којој је закључен Колективни уговор, јер на то упућује исказ: “за текућу годину”. Вредност радног часа за наредне године уговорне стране самостално утврђују споразумом, а до његовог закључења примењује се вредност радног часа утврђена за месец децембар календарске године која јој је претходила, како то произилази из става 2 назначене норме и може се споразумно променити у случају битних промена околности.

Из наведених правила произлази да је послодавац претходник “АА” д.о.о. имао овлашћење да за 2013.годину, у којој години је пословао као самостално привредно друштво, на начин прописан одредбом члана 33 став 2 и 3 утврди вредност радног часа за назначену годину, као елемент за обрачун и исплату зараде у складу којима је и извршио исплату, па је, супротно тврдњи жалбе, првостепени суд правилно применио материјално право када је као неосноване одбио тужбене захтеве тужилаца за исплату утужене разлике зараде за 2013. годину.

С обзиром на свој акцесорни карактер потврђена је и одлука о уплати доприноса

за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, применом правила из члана 2 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, за 2013.годину, садржана у делу става првог, другог и трећег изреке ожалбене пресуде.

Из већ изложених разлога, вредност радног часа за запослене код послодавца претходника “АА” д.о.о. у 2012.години, у смислу правила из члана 33 став 1 Колективног уговора код Привредног друштва “АА” д.о.о. _ бр.11733 од 27.2.2012.године, међутим, морала је бити утврђена у висини вредности радног часа за најједноставнији рад који се примењује код оснивача ПД РБ “АА1” д.о.о., па је првостепени суд погрешно применио материјално право када је с позивом на иста правила закључио да је послодавац претходник “АА” д.о.о. имао овлашћење да и у 2012.години, уговара вредност радног часа у мањој вредности од вредности радног часа код оснивача, због чега је првостепена пресуда у том делу преиначена и тужбени захтеви за исплату утужене разлике зараде за период од маја 2012.године до децембра 2012.године усвојени као основани.

По правном схватању овог суда, првостепени суд је погрешно применио материјално право и када је примењујући Колективни уговор послодавца претходника оценио да је послодавац следбеник био овлашћен да са синдикатом закључи споразуме о вредности радног часа за запослене у огранку “АА” у мањој вредности од вредности радног часа одређеног за запослене у осталим организационим јединицама.

Као елемент за обрачун основне зараде запосленог вредност радног часа мора бити иста за све запослене код послодавца, јер се у супротном нарушава императивно правило прописано одредбом члана 104 став 2 и 3 Закона о раду о једнакој заради за исти рад или рад исте вредности, без обзира на посебна правила код промене послодавца из члана 150 ЗОР, према којима је послодавац следбеник дужан да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца уколико не закључи нов Колективни уговор. Одређивање вредности радног часа запосленима у огранку “АА” у нижем износу од вредности радног часа осталим запосленима има за последицу различиту основну зараду за исти рад или рад исте вредности. Тако одређена вредност радног часа не може се правдати лошим пословним резултатима послодавца претходника. Ово зато што пословни резултати организационе целине код послодавца могу бити евентуално од утицаја на одређивање дела зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца у смислу правила из члана 105, 106 и 107 Закона о раду, али не и основ за одређивање различите основне зараде кроз различиту вредност радног часа запослених у организационим јединицама код истог послодавца.

Цена рада за исти рад или рад исте вредности мора бити иста, без обзира у ком организационом делу истог правног субјекта рад обавља, у складу са Уставом зајамченим правом на правичну накнаду за рад, какво правно схватање је заузео Уставни суд у одлуци Уо-25/09 од 9.6.2010.године.

У конкретном случају, у периоду од јануара 2014.године до јануара 2015.године тужени тужиоцима није исплаћивао зараду према вредности радног часа одређеног за

запослене у осталим организационим јединицама, већ у мањој вредности, па је и у овом делу првостепена пресуда преиначена и тужени је обавезан да тужиоцима исплати разлику између зараде обрачунате према вредности радног часа за запослене у осталим пословним јединицама туженог и зараде исплаћене тужиоцима према вредности радног часа за запослене у огранку "АА", чију је висину првостепени суд утврдио вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке, на чију рачунску тачност тужени није имао примедби.

Послодавац следбеник је, у року из члана 150 Закона о раду, имао могућност да измени опште акте и закључи нови колективни уговор и изједначи коефицијенте за радна места и на тај начин испуни законску обавезу да запосленима исплаћује једнаку зараду за исти рад, као што је то учинио након утуженог периода, па се с позивом на тврдњу да су коефицијенти запослених у огранку "АА" били већи у односу на коефицијенте запослених код послодавца следбеника, не доводи у сумњу правилност ожалбене пресуде.

Осим тога, на туженом је, у смислу правила из члана 231 став 3 ЗПП-а, терет доказивања чињенице да је обрачуната и исплаћена основна зарада тужиоцима једнака заради осталих запослених који су у утуженом периоду обављали рад исте вредности. До закључења расправе пред првостепеним судом тужени није предочио опис послова тужилаца и упоредног радника са условима за обављање тих послова и коефицијентима по којима им је вршен обрачун зараде, па тврдња туженог да су коефицијенти радних места код послодавца претходника били већи у односу на коефицијенте истих радних места код послодавца следбеника, нема своје чињенично покриће.

У конкретном случају, без разумно оправданог разлога запослени из припојеног привредног друштва стављени су у неравноправан положај у односу на друге запослене код послодавца, чиме је супротно правилима из члана 18, 19 и 20 Закона о раду извршена њихова дискриминација по основу права на исплату зараде према вредности радног часа одређеног за друге запослене.

Преиначена је и одлука у погледу споредног тражења, законске затезне камате и применом правила из члана 277 и 324 Закона о облигационим односима тужени обавезан да због доцње, да на износе главног дуга разлике зараде за 2012. годину и за период од од јануара 2014.године до јануара 2015.године исплати и камату са датумима каматног почетка као у изреци пресуде.

Применом правила из члана 2 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање преиначена је и одлука о уплати доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за исти период и у овом делу усвојени постављени тужбени захтеви.

У случају делимичног успеха у спору по тужбеном захтеву за исплату новчаног потраживања, сразмеран део трошкова које су тужиоци имали у спору одређује се тако што се као вредност предмета спора узима новчана вредност за коју је странка успела у спору. Тужиоци су формали супарничари, а у овој парници су имали трошкове потребне за вођење парнице и то: за састав 3 тужбе у износу од по 6.000,00 динара и два поднеска у износу од по 12.000,00 динара (6.000,00 динара увећано за 100% кад

адвокат заступа још две странке, према Тарифном броју 17 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката), за заступање од стране адвоката на три одржана рочишта у износу од по 15.000,00 динара (износ од 7.500,00 динара увећан за 100%) и једно неодржано у износу од 9.000,00 динара (износ од 4.500,00 динара увећан за 100%), за састав жалбе од 7.2.2019.године у износу од по 24.000,00 динара (износ од 12.000,00 динара увећан за 100%) и за трошкове вештачења у износу од 18.000,00 динара, што чини укупан збир од 138.000,00 динара. Такса за тужбу и пресуду у случају формалних супарничара, према Закону о судским таксама одређује се према вредности главног захтева сваког од супарничара за коју су успели у спору, а крећући се у границама постављеног захтева, па за тужиљу АА такса на тужбу износи 4.560,00 динара, а на пресуду износи 12.060,00 динара, за тужиоца АА1 такса на тужбу износи 4.560,00 динара, а за пресуду износи 12.700,00 динара, за тужиљу АА2 такса на тужбу износи 4.560,00 динара, а на пресуду износи 13.140,00 динара, па тужиоцима на име трошкова поступка пред првостепеним судом припада укупан износ од 189.580,00 динара, за које су поднели одређен захтев. Изнад досуђеног износа одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка пред првостепеним судом, с обзиром да судске таксе на одлуку тужиоцима нису досуђене према укупној вредности предмета спора, већ према вредности предмета спора за који су успели у поступку.

С обзиром на успех тужилаца у поступку по жалби, признати су им као нужни и потребни трошкови за састав жалбе од 24.000,00 динара (износ од 12.000,00 динара увећан за 100%), одмерено према важећој АТ, и за таксу на жалбу и одлуку по жалби за тужиљу АА по 12.060,00 динара, за тужиоца АА1 по 12.700,00 динара, за тужиљу АА2 по 13.140,00 динара, што укупно чини износ од 99.800,00 динара, а применом члана 153 и 154 ЗПП.

По правном схватању овог суда трошкови састава одговора на жалбу којима се понављају чињеничне тврдње и правна схватања истицана током првостепеног поступка немају карактер трошкова потребних за вођење парнице, па туженом нису досуђени трошкови настали на име судске таксе за одговор на жалбу.

Из изложених разлога, применом одредбе члана 390, 394 тачка 4, 401 тачка 3 и 165 став 2 ЗПП-а („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Невенка Калуђеровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић